

Kigoma den 25. marts 2009

Nyt fra Kigoma.

Det er længe siden vi har fået sendt nyt hjem herfra. Vi lever stadig bare rolig!

Vi har lige haft besøg hjemmefra af Erik Baun, BDMS generalsekretær. Med ham var Knud E. Knudsen, BDMS missionær i Kipili. Sammen med dem var 3 volontører fra Kipili. Det var godt at have besøg, og det gav mulighed for at få svar på mange spørgsmål. Det er godt at have en som Knud at trække på.

Hvad har vi egentlig gang i herude:

Susanne: Der er gået meget tid med børnehjemmet her i starten. Susanne og Maria brugte meget tid i starten på at finde ud af, hvordan det egentlig kørte derude. Der var 5 børn fra 12-17 år. Vi stod i en situation, hvor vi skulle have en ny leder. Hvis vi skulle ansætte en ny leder skulle hun være ældre, da hende vi havde, var kun 22 år, og det gav ikke så lidt problemer mellem hende og børnene. Men skal vi kunne forsvare at hæve omkostningerne, skal vi have flere børn ind. Disse ting lagde vi frem for kirkens ledelse, da det er et arbejde, der hører under dem. Vi foreslog at finde nogle plejefamilier til børnene, hvor de kunne lære at leve i en familie. De 2 af dem fandt vi noget familie til, der gerne ville tage sig af dem. De 3 sidste sendte vi ud i nogle familier i det område, hvor børnehjemmet ligger. Vi støtter dem alle med lidt penge til mad, skolegang, tøj og så videre, så det ikke bliver en ekstra udgift for familierne.

Det har givet mange møder med kirkens ledelse og med de familier, der har taget imod børnene. Vi oplever, at det er en god løsning, der er fundet frem til.

Susanne er i gang med at snuse sig ind til forskellige ting, det ville være godt at tage hånd om. Som for eksempel undervisning i børnearbejde, familieplanlægning, sundhed, kostvejledning, bibelundervisning. Der er mange ting, der er behov for. Men det er så vigtigt, at det ikke kun er vores idé men også noget, man kan tænke sig lokalt. Det kræver mange samtaler og møder, inden man kan sige, man er i gang. For os er det en lærerig proces at lytte til dem og finde ind til, hvad de brænder for.

Just: For mig er der gået meget tid i starten med at få rammerne i orden. Det vil sige at få lavet vandtårn, så vi har vand. At sætte hegn op, så vi er lidt herrer over hvor mange ting, vi har. Der gik en mindre motorvej af fodgængere forbi vores indgang, det ville nok i længden blive belastende at holde alt under lås og slå, så det blev løsningen på det. Så har vi besøgt en del menigheder i og omkring Kigoma.

Et menigheds besøg foregår som regel sådan:

Hvis det er en endags tur kommer vi til gudstjenesten søndag, hvor vi bringer en hilsen, og fortæller lidt om, hvem vi er. Desuden bringer vi også en hilsen fra Guds ord. Det er vældigt lærerigt først at få det sat sammen på swahili, og derefter at få det sagt, uden at man står med papiret helt oppe foran trynen. Det giver anledning til en del smil fra tilhørerne, men det er meget inspirerende. Tanzanianere er et aktivt lyttende folk, der både kan komme med bifald og tungetriller under en sådan hilsen.

Efter gudstjenesten, som i de fleste landsbyer er en rigtig festlig omgang med dans og en masse korsang, mødes vi som regel inde i kirken med de kirkeældste. Her har de muligheden for at dele, hvad de har af visioner for kirkens fremtid. Det er oftest en del materielle ønsker såsom gulv i kirken. Når vi så sidder der efter gudstjenesten, hvor vi har overværet, at de har danset så man knap kan se hinanden for støv, så kan vi jo nok forstå, at det er nødvendigt, da det jo ikke er sundt at suge al den jord ned i lungerne. Ellers kan det være ønsker som guitarer, forstærker, generator, kontor til kirken, et sted at bo til evangelisten, puds på væggene, osv.

Ja så tænker du måske, jamen fortæller de slet ikke noget om, hvad der foregår i kirken af forskelligt arbejde. Det gjorde jeg også i starten, men jeg tror, man må prøve at forstå der, hvor de er. De er enormt fattige, nu kommer der så en mzungu (en hvid) og han har penge. Og hvornår kommer han mon igen, så er det med at bruge chancen, når man har den. Besøgene ligger som regel lørdag og søndag, da man ude i landsbyerne er i marken de andre dage, så hvis man vil møde dem, er det der, det sker.

Under et sådant besøg vil vi typisk prøve at få dem til en forståelse af, at vi ikke kommer med en kæmpe sæk penge til alle deres ønsker, men hvis det er noget de virkelig gerne vil have, så må vi/de gå i gang lige så stille at arbejde sig i den retning.

Vi besøgte en kirke i udkanten af Kigoma, der kunne man mærke, at de var stolte af deres kirke, de havde selv gjort det meste arbejde. Kaj og Birte havde hjulpet med at få taget på, resten havde de selv gjort.

De havde ingen økonomiske ønsker, men en masse visioner, om at nå mennesker i deres nabolag. De ville gerne starte små projekter op, som kan være med til at give brød i munden på menneskene i deres område. De sagde, at det er et problem, når folk er så fattige, at de er på jagt efter mad dagen lang. Så er det ikke lige kirken, der står i første række, når man ikke har mad til sine børn.

Det var spændende at høre om deres tanker. De vil gerne starte små grupper op, hvor de kan komme sammen og dele livserfaring og spørgsmål om tro. På sigt vil de gerne i gang med TEE. Da Kaj og Birte var her, havde de haft gang i noget. Nu kunne de godt tænke sig, at de kunne få nogle ledere udrustet til at kunne lede sådanne grupper. De ville også gerne starte noget fodbold for drenge og volleyball for piger. De ville gerne have os til at komme og vise film.

Det boblede inden i mig da jeg tog derfra. Nu gælder det bare om at puste til ilden, og træde til inden for de områder, hvor vi kan bidrage med noget. F.eks. undervisning i TEE, vise film osv. Vi er meget obs på vigtigheden af, at de føler ejerskab for det arbejde der bliver startet op.

Her ved kirken arbejder vi på at starte ungdomsarbejde op, jeg regner med at sætte et par pæle i jorden, og så finde et net, så vi kan lave en volleyballbane, i håb om, at det vil kunne tiltrække mange af de unge, der er her i området. Vi har et håb om, at vi på sigt kunne finde

nogle unge, der er værd at bygge videre på med henblik på, at de vil kunne tage nogle opgaver på sig.

Jeg snakkede i dag med kirkens formand her, hvor han sagde, vi har brug for undervisning om ansvarlighed ift. at påtage sig opgaver, så vi i kirken her har et godt fundament at fortsætte arbejdet på.

Det her blev et længere brev. Alt i alt kan vi sige, at vi er ved at have et billede af på hvilke områder, vi har noget at bidrage med.

Med kærlig hilsen familien Lauridsen.

Kigoma.